

Nehledě
na velikost
Nebe a Země,
jejich transformační síla
pochází ze stejného
soustruhu; nehledě
na počty
myriád věcí,
vláda nad nimi
je jedna a tatáž;
nehledě
na množství lidstva,
jejich pán
je mu jedním vládcem.
Směřování vládce
by mělo vycházet
z kvalit Taa
(velkého Já) a být
zdokonaleno Nebem,
když tomu tak je, zveme to
„Záhadné a jemné.“
Dávní
vládli světu
ne-konáním
– jednoduše touto
vlastností Nebe.
Pokud se podíváme na jejich
slova ve světle Taa
(velkého Já), vidíme,
že přízvisko
pro vládce světa bylo
správně přiděleno;
pokud se ve stejném světle
podíváme na přednosti,
které stanovili,
vidíme, že oddělení
vládce a ministrů
bylo správné;
pokud se podíváme
na schopnosti, které
používali, ve stejném světle,
vidíme, že povinnosti
všech úřadů byly
dobře vykonávány;
a pokud se obecně podíváme
stejným způsobem
na všechny věci, vidíme,
že jejich odezva na tuto
vládu byla úplná.
Proto tím,

co proniká konání
Nebe a Země,
je tato jediná vlastnost;
tím, co pracuje
ve všech věcech
je tato jedna cesta;
to, čím nadřazení
vládnou lidu,
je záležitostí
širokého oboru působnosti;
a tím, čím je
dávána vloha schopnosti
je dovednost.
Dovednost se projevila
ve všech
oborech činností;
všechny ty obory
byly spravovány
ve spravedlnosti;
spravedlnost
byla důsledkem
přirozené ctnosti;
ctnost se projevila
podle Taa
(velkého Já);
a Tao (velké Já)
odpovídalo
vzoru Nebe.
Proto se říká,
„Dávní,
kteří měli
výživu světa,
si nic nepřáli
a svět měl dostatek;
nic nedělali a všechny věci
byly přeměněny;
jejich pokoj
byl propastný
a všichni lidé
byli vyrovnání.
Zápis uvádí,
„Když jí jedno Tao
(velké Já) proniká,
je všechna práce úplná.
Když se mysl osvobodí
od všech úmyslů, dokonce
i duchové se podvolují.“
Mistr pravil,
„Je to Tao
(velké Já),

které pokrývá
a udržuje všechny věci.
Jak veliké je ve svém
zaplavujícím vlivu!
Vznešený člověk by měl
všemi prostředky
odstranit ze své mysli to,
co je mu opačné.
Konání bez konání
je tím, co je zváno
jako Nebe.
Řeč vycházející
sama od sebe je zvána
znamením ctnosti.
Láská k lidem a prospívání
tvorům je zváno
benevolencí.
Vidět v čem se věci
liší a přesto souhlasit
je zváno
být velikým.
Chování
osvobozené od ambice
nadřazenosti
nad ostatními
je zváno
být velkorysým.
Vlastnit v sobě
myriádu bodů
rozdílnosti je zváno
být bohatým.
Proto, držet se pevně
přirozených vlastností
je zváno
vodící linií
vlády;
zdokonalování
těch vlastností
je zváno
upevňování;
být v souladu s Taem
(velkým Já)
je zváno
být úplným;
a nedovolit
ničemu vnějšímu
ovlivnit vůli
je zváno
být dokonalým.
Když vznešený člověk

rozumí těmto
deseti věcem,
chová všechny záležitosti,
jako by byly opouzdřeny
v něm, ukazujíc
velikost své mysli;
a skrze výsledky jeho konání
se všechny věci hýbou
a přicházejí k němu.
Jsa takový, ponechává zlato
ležet schované v hoře
a perly v hlubině;
nepovažuje majetek nebo
peníze za jakýkoliv zisk;
je lhostejný
vůči bohatstvím a poctám;
netěší se z dlouhého života,
a netrápí se
nad časnou smrtí;
nepovažuje prosperitu
za něco nádherného, ani
není zahanben chudobou;
nechňapal by
po zisku
celého světa,
aby jej držel jako svůj
vlastní osobní příděl;
netoužil by
vládnout nad celým světem
jako svou vlastní
osobní poctu.
Jeho poctou je
porozumění,
že všechny věci náleží
do jedné pokladnice,
a že na smrt a život
by mělo být nahlíženo
stejným způsobem.
Mistr pravil,
„Jak klidné a hluboké
je místo, kde Tao
(velké Já) přebývá!
Jak čirá je jeho čistota!
Kov a kámen by bez něj
nevydaly zvuk.
Vskutku v sobě mají
sílu zvuku,
ale pokud se do nich
neudeří, nevydají jej.
Kdo může určit

kvality, které jsou
ve všech věcech?
Člověk královských kvalit
se drží své cesty
nemajíc nic na práci,
a je zahanben
zaměstnávat se
řízením záležitostí.
Upevňuje se v tom,
co je kořenem
a zdrojem jeho schopnosti,
a jeho moudrost roste
k podobě ducha.
Tímto způsobem se
jeho schopnosti stávají
většími a většími, a když
používá svoji mysl,
pak uchopí
a vypořádá se
s jakoukoliv věcí,
která mu přijde do cesty.
Proto, kdyby zde nebylo
Tao (velké Já),
tělesná forma
by neměla život,
a její život,
bez vlastností Taa
(velkého Já),
by se neprojevil.
Nedisponuje ten,
kdo uchovává tělo
a dopřává životu
plný rozvoj,
kdo upevňuje
vlastnosti Taa
(velkého Já)
a jasně je odhaluje,
královskými
kvalitami?
Jak majestátní je ve svých
náhlých výnosech,
a ve svých nečekaných
postupech, když jej
všechny věci následují!
Tomu říkáme člověk,
jehož kvality
jej určují k vládnutí.
Vidí tam, kde je
největší tajemno;
slyší tam,

kde není žádný zvuk.
Uprostřed
největšího tajemna
pouze on vidí a dokáže
rozlišit různé předměty;
uprostřed
bezzvuké hlubiny
pouze on může slyšet
harmonii not.
Proto, kde je jedna hlubina
doprovázena větší,
on z ní může
stvořit všechno;
kde je jedna tajemná dálka
následována druhou,
ještě tajemnější,
on dokáže uchopit
nejjemnější rysy obou.
Tímto způsobem
v jeho styku
se všemi tvory,
zatímco je nejdále
od vlastnění čehokoliv,
přesto jim může dát,
co hledají;
zatímco vždy
spěchá vpřed,
přesto se vrací na své
místo odpočinku;
tu velký, tu malý;
tu dlouhý, tu krátký;
tu vzdálený, tu blízký.“
Když si Huang-Di
užíval sebe sama severně
od Rudé vody,
vystoupil do výše
hory Kun-lun,
a podíval se
směrem na jih,
vracel se domů,
když ztratil svoji
temně zbarvenou perlu.
Při jejím hledání
použil moudrost,
ale nemohl ji nalézt.
Zaměstnal
jasnozřivého Li Zhua,
aby ji našel,
ale nemohl ji nalézt.
Zaměstnal úporného

diskutéra Chi Goua,
aby ji hledal,
ale nemohl ji nalézt.
Pak zaměstnal
bezúčelného,
který ji našel;
načež Huang-Di pravil,
„Jak zvláštní,
že to byl bezúčelný,
který byl schopen ji nalézt!“
Učitelem Yaa
byl Xu You;
Xu Youovým Nie Que;
Nie Queovým Wang Ni;
Wang Niovým Bei-yi.
Yao se zeptal Xu Youa
se slovy, „Je Nie Que
vhodným, aby byl
protějškem Nebe?
Pokud myslíš, že je,
využiji pro sebe
služeb Wang Niho,
abych jej přinutil
zaujmout mé místo.“
Xu You odpověděl,
„Takové opatření
by bylo riskantní
a plné nebezpečí
pro království!
Charakter Nie Queho
je takovýto – je prudký,
bystrý,
chytrý a znalý,
pohotový v odpovědi,
ostrý v oplácení, a ukvapený;
jeho přirozené vlohy
převyšují ty ostatních lidí,
ale svými
lidskými kvalitami
se snaží získat
Nebeský dar;
používá
své rozlišování
k potlačení svých chyb,
ale neví,
co je zdrojem, ze kterého
jeho chyby vyvstávají.
Učiň jej
spojeným s Nebem!
Použil by

lidských kvalit,
takže by nebyl brán
žádný ohled
na Nebeský dar.
Navíc, přidělil by
různé funkce
různým částem
jedné osoby.
Dále, čest by byla
dávána vědomostem,
a své plány
by realizoval
s rychlostí ohně.
Navíc by byl
otrokem všeho,
co by započal.
Také by byl věcmi
vyveden z míry.
Dále by se
díval všude kolem
na odezvu věcí
na jeho opatření.
Navíc by
odpovídal
na názor davu
ohledně toho, co je správné.
Také by se měnil,
jak by se měnily věci,
a nevytvořil by si
žádný stálý
princip.
Jak by takový člověk
mohl být vhodný pro
spojení s Nebem?
Něméně, neboť zde jsou
menší větve
rodiny
a společní předci
všech jejich větví,
mohl by být
otcem větve,
ale ne otcem
otců
všech větví.
Taková vláda,
kterou by vykonával,
by vedla k chaosu.
Byla by to pohroma,
kdyby byl jedinec v pozici
ministra, a zkáza,

kdyby byl v pozici
vládce.“
Yao se porozhlížel
ve státě Hua,
jehož
strážce hranic řekl,
„Ha! Mudrc!
Dovol mi popřát
požehnání mudrci!
Kéž žije dlouho!“
Yao řekl, „Huš!“
ale ten druhý pokračoval,
„Kéž mudrc
zbohatne!“
Yao opět řekl, „Huš!“
ale strážce pokračoval,
„Kéž má mudrc
mnoho synů!“
Když Yao zopakoval
svoje „Huš,“
strážce řekl,
„Dlouhý život, bohatství,
a mnoho synů je tím,
co si lidé přejí –
jak to, že ty sám
si je nepřejješ?“
Yao odpověděl, „Mnoho
synů přináší mnoho obav;
bohatství přináší mnohé
potíže; a dlouhý život dává
vzejít mnoha pomluvám.
Tyto tři věci nepomáhají
živit ctnost;
a proto si je
přeji odmítnout.“
Strážce navázal,
„Nejdříve jsem tě
považoval za mudrce;
nyní v tobě vidím
jen vznešenějšího člověka.
Nebe,
při vytváření myriád lidí,
jim jistě
zajistí jejich
několik úřadů.
Kdybys měl mnoho synů
a dal jim
jejich úřady,
čeho by ses bál?
Kdybys měl bohatství

a dovolil ostatním lidem
je s tebou sdílet,
jaké potíže
bys měl?
Mudrc nachází svůj příbytek
jako křepelka,
bez jakékoliv
vlastní volby,
a je krmen jako ptáče;
je jako pták,
který letí vzduchem,
a nezanechává žádnou stopu
svého letu.
Když ve světě vládne
dobrý řád, dělí se
obecně o prosperitu.
Když zde žádný takový
řád není, zušlechtuje
svoji ctnost a snaží se
nemít nic na práci.
Po tisíci letech,
světem unavený,
jej opouští a stoupá
mezi nesmrtelné.
Sedlá bílá mračna
a přijíždí
k Bohu.
Tři podoby zla
jej nedosahují,
jeho osoba je vždy
osvobozena od neštěstí –
jakou špatnou pověst
si může přivodit?“
S tímto jej
strážce hranice opustil.
Yao jej následoval,
říkajíc, „Smím se prosím
zeptat...“, ale ten druhý řekl,
„Zmiz!“